

maaske ovenikøbet finde paa at invitere ham hjem til Aftensmaden.“

„Det bliver vi jo nødt til, dersom han følger os saa langt. Men det er jo derfor slet ikke sagt, at han tager mod Indbydelsen. Forresten skulde jeg saamænd ikke have noget derimod. Jeg kunde godt lide at høre Pastor Hansted udtale sig om forskellige Ting.“

„Naa! Altsaa allerede fuldstændig skudt! Ja, Tante, du har et blødt og eftergiveligt Hjerte! . . . Men glemmer du da rent Onkel Joachim?“

„Onkel Joachim!“ gentog Fru Hassing, og hendes Ansigt fik pludseligt et lidt betænkeligt Udtryk. „Du har Ret — ham havde jeg virkelig ikke tænkt paa.“

III

Det varede ikke længe, før Frøken Ragnhild og Emanuel kom til at gaa alene, et Stykke bag de andre. Doktoren, som i Begyndelsen havde ledsaget dem og indledet en Samtale med Emanuel om de gode Høstudsigter og det smukke Vejr, var bleven kaldt bort af den muntre unge Pige, der hele Tiden strejfede omkring langt borte fra det øvrige Selskab og idelig tilkaldte nu en, nu en anden, for at de skulde beundre de storartede Fund, hun gjorde overalt, — snart en „saa sød, saa sød“ Mariehøne, der var kommen flyvende ned paa hendes Haand, snart et „helt Myreslot“, som hun fandt oppe bag et Dige. Snart hist, snart her dukkede hendes lille hvidklædte Skikkelse op under en lyseblaa Silkeparasol, der hvælvende sig over hende som en privat lille Lyksalighedshimmel.

„Hvor De dog egentlig er et kuriøst Menneske, Pastor Hansted!“ udbrød Frøken Ragnhild, efter at Doktoren var gaaet fra dem, og de en Stund havde gaaet tavse. „Der har jeg nu i syv Aar gaaet og glædet mig til den Dag, da jeg kunde overraske Dem herude . . . og saa tager De imod mig, som om det ikke var mere end tre Dage, siden vi sidst havde set hinanden. Jeg vil sige Dem, De satte mig virkelig i Forlegenhed før; jeg havde